

[Justitsministeren.]

den nævnte Straffesag paa en Maade, der fra ethvert Synspunkt set forekommer mig at være uanstændig, og som i hvert Fald forudsætter en saa lumpen Tankegang hos den nuværende Justitsminister, at jeg kun kan glæde mig over, at denne Forespørgsel giver en passende Lejlighed til at stemple den Art af Journalistik. Man bedes i denne Henseende kun gøre sig bekendt med Morgen-Berlingerens ledende Artikel af 18. Januar, der ligefrem bølger under Pres af Indvoldsormes giftige Undermineringsarbejde, eller med „Nationaltidendes“ Ledere af 23. December og 15. Januar samt en Artikel i samme Blad af 17. s. M. eller endelig med „Jyllandsposten“ af 17. og 18. Januar og „last but not least“ med „Skatteborgeren“'s sidste Nummer. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med at trævle disse Ting op, men nøjes med — med den højtærede Formands Tilladelse — to korte Citater, der i al deres Nøgenhed oplyser disse Blades Tankegang.

„Nationaltidende“ skriver saaledes den 17. Januar:

„Den offentlige Tiltale paastod 2 Aars Fængsel, men Dommerne reducerede dette Krav til latterlige 200 Kr. i Bøde. Skyldtes det de Dokumenter, Forsvareren kunde fremlægge? Hvis saa er, hvordan forklarer Hr. Steincke da, at Sagen overhovedet blev rejst? Paastod man 2 Aars Fængsel, skønt man vidste, hvordan Sagen forholdt sig, men forudsatte, at den anklagede ikke vilde være i Stand til at skaffe Beviserne til Veje?“

Og „Jyllandsposten“, dette stilige Organ giver i en Leder af 18. Januar Udtryk for den samme Næstekærlighedens Aand, idet den skriver følgende:

„Det staar altsaa stadig fast, at han“ — altsaa jeg — „lod Frits Clausen tiltale for en Lovovertrædelse, der kan indbringe 2 Aars Fængsel, skønt han vidste, at der var en Kærne af Sandhed i det temmelig drastiske Udstyr, hvormed Frits Clausen fremsatte sin Beskyldning. Det staar fast, at Hr. Steincke lod Anklagemyndigheden nægte at udlevere de Dokumenter, som beviste denne Kærne af Sandhed. Man har herefter stadig Lov at spørge: Hvis Forsvareren ikke havde kunnet fremlægge disse Dokumenter, kunde det saa ikke tænkes, at Frits

Clausen havde faaet en alvorlig Fængselsstraf i Stedet for en uvæsentlig Bødestraf. Og kunde man ikke vente, at Hr. Steincke efter sin hidtidige Adfærd i Sagen stiltiende vilde have ladet dette ske, altsaa ladet en Mand sætte i Fængsel, skønt han var i Besiddelse af Dokumenter, der kunde have ændret Rettens Syn paa Sagen?“

Med andre Ord, vilde Justitsministeren ikke gnide sig i Hænderne af Henrykkelse, hvis han kunde faa en politisk Modstander ramt uforskyldt for en Forbrydelse, straffet for en Forbrydelse, han slet ikke havde begaaet, og som Justitsministeren vidste han ikke havde begaaet? En i Sandhed hyggelig Retstilstand, en overordentlig anstændig Presse!

Man ønsker fra disse Sider denne Sag oplyst for det høje Folketing, idet man altsaa forud har stemplet Justitsministeren som en Slyngel, med en rent forbryderisk Tænkemaade, en Karakter saa lurvet, at den hæderlige Presse ligefrem vægrer sig ved mere end Antydninger. Det er den Slags Sigtelser, som man anser for nødvendige i den saakaldte Pressefriheds Interesse, men som normale Mennesker vender sig bort fra. Jeg er derfor den ærede Forespørger taknemmelig, fordi han gik saa langt ind paa dette Ræsonnement, at han gav mig en kær Lejlighed til at tilbagevise den Art grove og grundløse Insinuationer. Endvidere er jeg den ærede Forespørger meget taknemmelig for den særlige Form, han har givet sin Forespørgsel, i hvert Fald sin trykte Forespørgsel: Vil Justitsministeren give Tinget Oplysninger om o. s. v. Thi den ærede Forespørger har jo ifølge Grundloven Krav paa at faa disse Oplysninger, og naar han ikke desto mindre har valgt denne særlig høflige Form, ser jeg heri en dobbelt Hensyntagen, for hvilken jeg, dens Rigtighed forudsat, takker ham. Jeg opfatter det saaledes, at han ikke paa Forhaand paa nogen Maade ønsker at blive taget til Indtægt af dem, der tillægger Justitsministeren den nys omtalte Forbrydermentalitet, samt at den valgte Form ligeledes indeholder en Tilkendegivelse om, en Indrømmelse af, at disse ømtaalige Emigrantproblemer ikke bør misbruges i Partipolitikken eller Valgagitationens Tjeneste, og det er jeg ham ligeledes taknemmelig for; thi enhver ved,